

Owen (14)

Van sopi'kabritu (geitensoep) naar snert (erwtensoepp) schreef na zijn ziekte een rap

De complete tekst van de rap kun je vinden op www.watkrant.nl

Ik lig te staren in m'n bed
Te denken aan mijn verleden
Heb veel meegemaakt
maar dat was lang geleden.

Tot zijn 12de woonde Owen op het Caribische eiland Bonaire, een van de Nederlandse Antillen. Toen werd hij heel erg ziek. Het bleek dat hij botkanker had.

Het ziekenhuis op Bonaire was te klein om hem te behandelen en daarom kwam Owen in 2008 naar Nederland. In het ziekenhuis van Leiden werd hij geopereerd. Met zijn gezondheid gaat het nu gelukkig heel goed. Owen woont nu in het gezin van Els en Johan, samen met zijn pleegbroers Jeroen en Martijn.

de rap van Owen

10 April 2008 werd ik geopereerd
Voor dat werd m'n moeder uit
het land geëvacueerd
Zij wou de operatie niet
Want zij gelooft niet in wat
wetenschap ons biedt

Daarom gingen we voor de rechter
Maar mijn moeder zei
'Nee, God is mijn enige rechter'.
Ik heb mijn moeder verlaten
en koos mijn eigen weg.
De operatie werd wel een groot
gevecht.

Het is wel gelukt,
Maar er is een grote afdruk
De afdruk laat zien wat je in je
leven hebt meegemaakt
Je weet dan wel zeker dat het
echt is en niet nep
Al de pijn die is geleden
Zie je in mijn litteken
Maar dat was het verleden

Ik woon nu in een pleeggezin
Hier heb ik het erg naar mijn zin
Ik vond het eerst heel raar
Een man met een baard
Hij rookt soms een sigaar (slecht
voor je)
Maar ik weet nu dat hij voor me
klaar staat.

Op een zaterdagmiddag worden we verwelkomd door Owen, pleegmoeder Els en pleegbroers Jeroen en Martijn. Ook de tekkel is van de partij en springt enthousiast om ons heen. Owen heeft speciaal voor ons een lekkere chocoladecake gebakken. Centraal in het gesprek vandaag staat de rap.

Owen zegt erover: 'Ik heb de tekst vorig jaar rond kerst in een uur geschreven. Eigenlijk verveelde ik me en het kwam in één keer op papier. Mijn pleegmoeder vond het speciaal en heeft daarom de tekst naar de WAT?!-redactie gemailld.'

Een onmogelijke keus

'Toen ik 12 was, kwam ik naar Nederland voor de behandeling van mijn ziekte. Mijn moeder was ertegen. Zij had de hulp van een paragnost ingeroepen. Ik vond dat allemaal erg vaag en wilde liever door echte dokters worden geholpen. Uiteindelijk heeft de rechter beslist dat ik geopereerd moest worden, omdat mijn moeder geen toestemming wilde geven. Mijn moeder wilde ook niet naar de rechter. Zij zei: "God is mijn enige rechter."'

En hoe ging het toen verder? Owen: 'Het was heel erg moeilijk. Ik was ziek en moest kiezen tussen mijn moeder en de dokter. Daarom was het wel goed dat de rechter de beslissing heeft genomen. Na de rechterlijke uitspraak kwam ik één dag in een crisisleeggezin. Daarna lag ik een tijd in het ziekenhuis en toen kwam ik bij Els en Johan wonen. Mijn moeder is teruggegaan naar Bonaire. Het was de bedoeling dat ik hier zes weken zou blijven en daarna naar een ander pleeggezin zou gaan. Dat lukte niet. Toen kon ik in een gezin gaan wonen met achttien andere kinderen, van twee tot negentien jaar oud. Dat zag ik niet zo zitten. Zoveel broertjes en zusjes...Ik was heel blij dat ik uiteindelijk bij Els en Johan kon blijven. Ik heb wel eens ruzie met mijn pleegbroers, maar dat hoort er een beetje bij. Ik heb eigenlijk alleen maar goede ervaringen met de pleegzorg.'

Trots

Toen duidelijk werd dat Owen in hun gezin bleef, stuurden Els en Johan een kaartje naar familie en vrienden. Op de voorkant een foto van Owen met zijn nieuwe familie, nadat zij de nieuwjaarsduik hebben genomen in de Noordzee. Op de binnenkant staat: *Van Sopi's kabritu (geitensoep) naar Snert (erwtensoepp) lijkt een grote stap.*

over zijn ervaringen

Owen heeft alle verschillen weten te overbruggen en heeft ons daarmee laten zien dat er eigenlijk helemaal geen verschillen zijn. Wij zijn er daarom trots op om te kunnen meedelen dat Owen bij ons gaat 'groot groeien'.

Hoe is nu het contact met zijn ouders? Owen: 'Mijn vader belt elke zondag sinds een half jaar. Hij was in februari in Nederland en ik vond het leuk om hem weer te zien. Met mijn halfbroer en halfzus op Bonaire heb ik sinds contact via MSN en de webcam. Ik heb nu geen contact met mijn moeder.'

Gevaarlijke sporten

Owen laat een plakboek zien dat Els maakte over de tijd dat hij in het ziekenhuis lag. Hij vertelt erbij: 'Het was een heel zware tijd. Ik was ook misselijk door de medicijnen en moest een paar keer per dag overgeven. Door de medicijnen raakte ik ook al mijn haar een poos kwijt.' Owen rent de trap op om de röntgenfoto te halen van zijn arm. Hierop kun je goed zien dat er een deel van zijn bot is vervangen door metaal. Hij heeft geen pijn meer aan zijn arm, maar moet nog wel voorzichtig zijn met sporten. 'Het liefst wil ik gewoon zijn, als andere kinderen. Meedoen met alles. Juist gevaarlijke sporten zoals wind- en kitesurfen vind ik leuk. Nu doe ik aan fitness en zwemmen. Afgelopen winter heb ik geschaatst. Dat wilde ik heel graag en gelukkig mocht het van de dokter.'

Soms heb ik ruzie met m'n broer
Hij probeert vaak stoer te doen
Wij zijn net als vijanden
Maar tegelijk de beste maten.

Omgaan kan ik met mijn oudste
broer het beste
Alsof we zijn geboren in dezelfde
nesten
Ik ga vaak met hem stoeien
Om hem een beetje te vermoeien
Maar om hem te verslaan
Moet ik nog een beetje groeien.

Ik heb de beste pleegmoeder
Tegelijk een goeie opvoeder
Soms vind ik haar een beetje
te bezorgd
Maar ik weet dat ze het doet
om voor me te zorgen.

Owen wil in Nederland blijven wonen. 'Ik wil niet terug naar Bonaire, alleen voor vakantie. Ik vond het er saai, altijd maar hetzelfde weer: elke dag 32 graden. En er is zo weinig te doen.' Wij moeten lachen... Het lijkt een droom op zo'n mooi zonnig eiland te wonen! Owen wil hier graag zijn school afmaken, hij zit in de tweede klas van VMBO-t. We vragen naar Owens' toekomstdroom. Daarover heeft hij nog geen vast idee. Els zegt dat Owen graag rijk wil worden en Owen knikt, lacht en zegt dat hij ooit graag in een Audi wil rijden.... En hoe zal het verder met zijn rap gaan? 'Ik zit op gitaarles en een leraar zou me in contact brengen met Pieta, dat is een rapper hier in Gouda. Hij kan misschien muziek maken bij mijn rap. Dat zou ik wel leuk vinden.'

Land zonder grote mensen

Door: Ondine Khayat
ISBN 978045801186
Uitgeverij Mouria
Prijs € 16,50

Slimane is een jongen van elf, die het liefste al zijn spullen in een koffer zou stoppen, zoals zijn vader altijd doet als hij boos is. En daarna zou hij het liefst de deur hard achter zich dicht smijten. Samen met zijn broer Maxence wordt hij mishandeld door zijn vader, die ze de Engerd noemen. Maxence is dertien en Slimanes beste vriend. Samen kunnen ze alles aan. Wat zou hij zonder hem moeten?

Hun moeder gaat niet bij hun vader weg en het wordt Maxence teveel. Maxence gaat weg en Slimane stort in. Maxence liet hem helder denken, samen droomden ze van een wereld waar geen grote mensen wonen. Slimane komt in een psychiatrisch ziekenhuis en leert dat er nog andere dingen zijn die het leven de moeite waard maken. Ik vind het een heel realistisch boek, geschreven vanuit de ogen van Slimane. Je maakt alles mee vanuit zijn perspectief, zijn gedachten en persoonlijkheid. Omdat dit een zwaar onderwerp is, denk ik dat het boek geschikt is voor jongeren vanaf 14 jaar.

Het verhaal is opgesplitst in drie delen, maar het loopt toch goed over in elkaar. Een helder beeld van een jongen die mishandeld en in de steek gelaten wordt, alleen op de wereld op weg naar een betere toekomst.